Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLIV. — Wydana i rozesłana dnia 27. września 1914.

Treść: (№ 253.—257.) 253. Obwieszczenie, dotyczące koncesyonowania sieci wązkotorowych linii kolejek elektrycznych w Karlsbadzie i okolicy. — 254. Rozporządzenie, dotyczące uchwał zarządów górniczych kas brackich w czasie trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym. — 255. Rozporządzenie, którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. stycznia 1907, dotyczącego tworzenia wydziałów farmaceutów, zostających w kondycyi. — 256. Rozporządzenie, którem zmienia się § 38. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1912, dotyczącego zatrudniania sił pomocniczych przy prowadzeniu aptek. — 257. Rozporządzenie, którem z powodu zawikłań wojennych wydaje się postanowienia wyjątkowe w dziedzinie ochrony marek.

253.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. września 1914,

dotyczące koncesyonowania sieci wązkotorowych linii kolejek elektrycznych w Karlsbadzie i okolicy.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami gminie miasta Karlsbadu koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu sieci wązkotorowych linii kolejek elektrycznych w Karlsbadzie i okolicy, a w szczególności:

1. od placu przed stacyą Karlsbad wyłącz. uprzyw. busztiehradzkiej kolei żelaznej w Fischern przez Lastenstrasse i Hauptstrasse w Fischern do mostu Cesarza Franciszka Józefa, stąd do placu Cesarza Franciszka Józefa, przez ulicę Cesarza Franciszka Józefa, przez Untere Kaiser-, Kreuz- i Sprudelstrasse, przez Dr. Becherplatz, Theaterplatz i Neue Wiese, przez Marienbaderstrasse, przez Karlsbrücke, przez Posthofstraße do Kaiserparku;

2. od ulicy Cesarza Franciszka Józefa przez Bahnhofstrasse do głównego dworca kolejowego w Karlsbadzie z dwoma liniami łączącemi przez plac Cesarza Józefa do linii, wymienionej pod 1. i

3. od mostu Cesarza Franciszka przez Kaiserin Elisabeth-Kai tudzież ulicą Mattonistrasse do dworca ruchu kolejowego, który ma być wybudowany w pobliżu rzeźni miejskiej, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesyonowanych linii kolei żelaznych korzysta koncesyonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI.—XII., względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianych na wstępie linii kolejowych najpóźniej w przeciągu trzech lat, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowych linii kolejowych na użytek publiczny i utrzymywania ich w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesyonaryuszka na żądania c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanych linii kolejowych nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile w celu budowy koncesyonowanych linii kolejowych ma się użyć ulic publicznych, które nie pozostają w zarządzie gminy miejscowej, winna koncesyonaryuszka postarać się o zezwolenie obowiązanych do utrzymywania tych ulic, i tych władz lub organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielenia zezwolenia na ich używanie.

§ 5.

Przy budowie koncesyonowanych linii kolejowych i ruchu na nich stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału *B* ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie linii kolejowych wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać wolną jazdę na liniach kolejowych podoficerom i ordonansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie należy ułożyć z właściwemi władzami wojskowemi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, używający linii kolejowych z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub celem strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi.

§ 9.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy c. k. zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu linii kolejek a wymieniane między dyrekcyą lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejek i ich podwładnymi organami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swych w służbie kolejowej zatrudnionych funkcyonaryuszy na przypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austryackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie

same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczonego związku.

Zabezpieczenie to należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać w instytucie pensyjnym związku austryackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiedniem ich zatrudnieniu najpóźniej po upływie trzech lat służby.

Statut kasy emerytalnej, która będzie ewentualnie założona, oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 11.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w czasie właściwym wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. *b)* ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na dziewięćdziesiąt (90) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzeczonego czasu, w razie zajścia warunków, wymienionych w § 16.

§ 13.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanych liniach kolejowych osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

§ 14.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanych linii kolejowych w ruchu na inny rachunek aniżeli na rachunek koncesyonaryuszki zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w przytoczonym w § 1. artykule X. i artykule XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oraz 90letni czas trwania koncesyi, oznaczony w § 12., ustęp 1., i zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę linii kolejowych i urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono określonych § 2. zobowiązań względem rozpoczęcia i ukończenia budowy tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. *b)* ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Forster wlr.

254.

Rozporządzenie Ministra robót publicznych z dnia 19. września 1914,

dotyczące uchwał zarządów górniczych kas brackich w czasie trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym.

Na zasadzie § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 6. września 1914, Dz. u. p. Nr. 238, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Do powzięcia ważnej uchwały przez zarząd górniczej kasy brackiej w myśl § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 6. września 1914, Dz. u. p. Nr. 238, potrzeba zgodnie z statutem dokonanego powołania zarządu i jego zdolności do powzięcia uchwał, tudzież zgody conajmniej dwóch trzecich części obecnych członków zarządu i przyzwolenia właściwego starostwa górniczego.

§ 2.

W miejsce członków zarządu, pociągniętych do służby wojskowej — o ile w statutach kasy brackiej nie przewidziano możności ich natychmiastowego zastępstwa przez innych członków — winna kooptować zastępców grupa tych członków zarządu, do której należał członek, pociągnięty do służby wojskowej. Jeżeli nie dokonano kooptacyi w ciągu terminu, ustanowionego przez władzę nadzorczą pierwszej instancyi, w takim razie może ta władza zamianować zastępców. Urząd członków zarządu, powołanych drogą kooptacyi lub mianowanych przez władzę górniczą, gaśnie, jeżeli członek zarządu, którego pociągnięto do służby wojskowej, powrócił ponownie do swojej służby lub jeżeli dokonano zgodnego z statutem zastępstwa tegoż stosownie do grupy, do której on należał, w drodze przeprowadzonego na walnem zgromadzeniu wyboru uzupełniającego lub w drodze zamianowania przez posiadaczy kopalni.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Trnka wlr.

255.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. września 1914,

którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, dotyczącego tworzenia wydziałów farmaceutów, zostających w kondycyi.

Na zasadzie § 63. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

§ 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, ma opiewać:

„Prawo do wyboru członków wydziału i zastępców na pewien oznaczony okręg gremialny przysługuje według postanowień tego rozporządzenia każdemu magistrowi farmacyi, który w granicach okręgu gremialnego pełni czynną służbę farmaceutyczną w pewnej aptece publicznej lub zakładowej, używa w zupełności praw obywatelskich i nie jest według postanowień statutu gremialnego uprawnionym do głosowania członkiem gremium.

Uprawnienie do wyboru będzie stwierdzone przez wpisanie na listę wyborców (§ 5., ustęp trzeci).

Członkiem wydziału względnie zastępcą może być wybrany każdy uprawniony do wyboru, o ile jest obywatelem austryackim.“

Artykuł II.

§ 17. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, ma opiewać:

„Przewodniczący, jego zastępca i członkowie wydziału sprawują swój urząd bezpłatnie; jednakże należy się im wynagrodzenie wydatków w gotówce, spowodowanych wypełnianiem ich powinności w wydziale. Na pokrycie tych wydatków oraz innych rozchodów, połączonych z sprawowaniem czynności wydziału, można od magistrów farmacyi, zatrudnionych w okręgu gremialnym a nie wyłączonych od czynnego prawa wyboru (§ 3., ustęp pierwszy), pobierać opłaty.“

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

256.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. września 1914,

którem zmienia się § 38. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1912, Dz. u. p. Nr. 47, dotyczącego zatrudniania sił pomocniczych przy prowadzeniu aptek.

Na zasadzie § 5. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

§ 38. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1912, Dz. u. p. Nr. 47, ma opiewać:

„Za czas spędzony w aptece otrzymuje funkcyonaryusz od aptekarza wykaz służbowy (wzór *F*), który musi być potwierdzony przez przełożeństwo gremium i przez przewodniczącego wydziału farmaceutów, pozostających w kondycyi, tudzież widymowany przez lekarza urzędowego politycznej władzy powiatowej.“

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

257.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości z dnia 24. września 1914,

którem z powodu zawikłań wojennych wydaje się postanowienia wyjątkowe w dziedzinie ochrony marek.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy terminy i postępowanie zarządza się, co następuje:

§ 1.

Do odnowienia marek, które celem zachowania prawa marki w myśl postanowień § 16. ustawy o ochronie marek z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, należało odnowić w czasie od dnia 26. lipca do dnia 31. grudnia 1914 włącznie, udziela się przedłużenia terminu do dnia 1. lutego 1915.

§ 2.

10letni czas trwania marki, odnowionej na zasadzie § 1., rozpoczyna się z dniem, w którym ta marka w myśl postanowień ustawy z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, najpóźniej musiałaby być odnowiona.

§ 3.

Jeżeli marka, do której odnosi się § 1., zgasła przed upływem powyższego terminu z powodu zaniedbania odnowienia, natenczas należy w razie odnowienia jej w ciągu tego terminu, uważać zgaśnięcie za niezaszłe względnie cofnąć je.

§ 4.

Uprawnienie przyznane w § 1. odnosi się do marek przedsiębiorstw zagranicznych w miarę obowiązujących układów z krajem, z którego marka pochodzi.

§ 5.

Początek i bieg terminu do wniesienia skargi według § 4. ustawy z dnia 30. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 108, wstrzymuje się wskutek nieobecności, spowodowanej służbą wojenną lub wydarzeniami wojennemi, jeżeli okoliczności te stanowiły przeszkodę w wniesieniu skargi, i to na czas trwania tych przeszkód.

§ 6.

O ile niniejsze rozporządzenie nie zawiera odmiennych zarządzeń, postanowienia rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 245, dotyczące postanowień wyjątkowych co do postępowania i czasokresów w sprawach prawa publicznego na rzecz osób wojskowych, mają zastosowanie także do czynności administracyjnych w sprawach ochrony marek.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger włr. **Trnka** włr.

Schuster włr.

[illegible] powinien [illegible] udowodnić [illegible] w [illegible] [illegible] wrzesnia [illegible]

§ 4.

[illegible]

§ 5.

[illegible] z dnia [illegible] lipca [illegible] [illegible]

§ 6.

O ile niniejsze rozporządzenie nie zawiera [illegible] postanowienia rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia [illegible] września 1914, Dz. u. p. Nr. 245, [illegible] w sprawach prawa [illegible] [illegible] ochrony marek.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wr. Trnka wr.

Schuster wr.

227.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości z dnia 24. września 1914

[illegible] z powodu [illegible] wojennych [illegible] się postanowienia [illegible] w dziedzinie ochrony marek.

[illegible]

§ 1.

Dla tych wszystkich marek, które [illegible] [illegible] [illegible] § 16 [illegible] z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19 [illegible] w czasie od dnia [illegible] lipca do dnia 31. grudnia 1914 włącznie, [illegible] do dnia [illegible] 1915.

§ 2.

[illegible] na [illegible] [illegible] z dnia [illegible] stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, [illegible] być [illegible].

§ 3.

[illegible]